

smaa Apoteker vil der vist blive ikke saa lidt Tid tilovers til at ryge lang Pibe.

Med Hensyn til de ubefordrede Farmaceuter, som jeg for øvrigt omfatter med den største Interesse, skal jeg udtale, at jeg for mit Vedkommende inderlig gerne vil være med til at fremme deres Interesser, hvor det maatte være mig muligt, hvor det kan ske med Hensyn til Dygtiggørelsen af den enkelte paa Omraader, hvor han vil være Specialist og lignende. Men det forekommer mig, at Standen efter de Udtalelser, der er kommet frem f. Eks. paa den Kongres, der fandt Sted her i Byen for kort Tid siden, er kommet ind paa Afveje. Man har rejst Kravet om større Uddannelse, man har ønsket, at Artium skulde være Betingelsen for Optagelse paa Farmaceutisk Læreanstalt, og saa vidt jeg husker, har man ønsket en 5-aarig teoretisk Uddannelse. Jeg kan ikke se, at dette Krav er berettiget. Det forekommer mig, at Samfundets, Statens Stilling til dette Spørgsmaal om Uddannelsen skal sigte paa hverken mere eller mindre end dette, at den farmaceutiske Uddannelse i al Almindelighed bliver tilstrækkelig til at tilfredsstille de Krav, der stilles til Farmaceuterne paa et almindeligt Apotek, og at det maa være fakultativt, en frivillig Sag, hvis nogen ønsker at dygtiggøre sig derudover. Jeg skal, som sagt, gerne være med til at gøre dette muligt for den enkelte; men at klemme Apotekets Dør i for de fattige, der ikke kan ofre Penge paa Artium og en 5-aarig Uddannelse, og udelukke disse fra Farmaceuternes Verden, det kan jeg ikke finde rimeligt.

Endelig kan der, naar Spørgsmaalet om Medicinaltaksterne er rejst, være Tale om ogsaa at røre ved Spørgsmaalet om de salgbare Privilegier, dem, vi i daglig Tale kalder de reelle Privilegier. Disse Privilegier belaster ganske utvivlsomt Medicinalforbruget her i Landet med meget betydelige Afgifter. De belaster paa Forhaand Landets Medicinalforbrug med en Afgift, som jeg takserer til mellem 700 000 og 800 000 Kr. aarlig, derved, at de reelle Privilegier ikke svarer nogen Afgift til Apotekerfonden. Der er nemlig foregaaet det, som jeg synes er mærkeligt, ja, jeg kunde næsten sige uhyrligt, at man i 1895 har indført en Afgift, der alene rammer de personlige Privilegier, en Afgift, der selvfølgelig maa medføre, at man sætter Medicinalpriserne saa højt op, at Apotekerne kan undvære denne Afgift, der, som jeg før nævnte, kan andrage stærkt hen-

imod Halvdelen af hele Apotekets Nettoindkomst. Det maa selvfølgelig lægges paa Medicinalpriserne, og Resultatet er, at de afgiftsfrie Apoteker, de reelle Privilegier, først har den Fortjeneste paa Medicin, som Sundhedsautoriteterne finder, at de bør have for at kunne eksistere, og dernæst en Fortjeneste, som svarer til den Afgift, de større Apoteker med personligt Privilegium maa udrede, altsaa næsten Halvdelen af Nettoindkomsten. Det forekommer mig, at dette er af en saadan Art, at man, hvis det er muligt at komme bort derfra, ikke kan fortsætte med dette Forhold, saa meget mere som de reelle Privilegier danner en stadig Hindring for en ensartet rationel Ordning af de Apoteker, der er her i Landet. Og endelig er der et Moment, der ogsaa bør komme i Betragtning, nemlig at denne gammeldags Ordning i Virkeligheden sætter Pengevældet i Højsædet. Man ser det uhyrlige, at unge farmaceutiske Kandidater, maaske med daarlige Kundskaber, hvis de blot har Penge, kan købe sig et Apotek og komme i Stilling f. Eks. i 25 Aars Alderen, medens andre Farmaceuter maa vente, til de er henimod 50 for at kunne opnaa et personligt Privilegium. Jeg synes ikke, det kan fortsættes, og jeg er saa heldig at kunne støtte denne Opfattelse paa en Udtalelse af selve Medicinalkommissionen af 1908, der i sin Betænkning Side 8 siger følgende: „Der indrømmes Formuen et urimeligt Fortrin til at give Adgang til Apotekernæring, og Bibeholdelsen af de reelle Privilegier er en stadig Hindring for en gennemført ensartet Ordning for samtlige Apoteker, medens en Afløsning vil fremme Adgangen for Farmaceuterne til at opnaa Apotekerprivilegium“.

Men, spørger man da maaske, hvorledes er man kommet ind paa dette ejendommelige Privilegium? Det maa føres helt tilbage til 1672, da det første egentlige Privilegium blev givet. De da gældende Bestemmelser var dog saa vage, at de gav Anledning til, at Spørgsmaalet i 1842 blev taget op og desværre blev præciseret paa en saadan Maade, at det kom til at ligge noget stærkere til Gunst for de reelle Apoteker, om man kan kalde det saaledes, end det gjorde tidligere. Jeg skal oplæse et Brudstykke af en Resolution af 23. December 1842, der i Virkeligheden er den, der gælder i dette Forhold endnu. Det, jeg læser, findes Side 7 i Kommissionens Betænkning. Denne Resolution siger: „... at det... maa have sit Forblivende ved den hidtil fulgte Fremgangsmaade, i hvis Følge Køberne af